

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci

žalobce: J. O.
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou
Židuliakovou,
sídlem Husovo náměstí 139/8, 584 01 Ledec nad Sázavou
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MSK 21835/2025 ze dne 17. 2. 2025, ve věci žádosti o poskytnutí informací,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 21835/2025 ze dne 17. 2. 2025 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, sídlem Husovo náměstí 139/8, 584 01 Ledec nad Sázavou.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 20. 4. 2025 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městské policie Český Těšín č. j. MUCT/2493/2025 ze dne 17. 1. 2025. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. Žádost byla odmítnuta v části, v níž se žalobce domáhal odpovědi na otázku, na jakém úložišti dochází k archivaci snímků z rychloměru a kde se toto úložiště nachází.
2. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a následně poukázal na to, že není jasný odkaz správních orgánů na ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 10a zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti, ve znění pozdějších předpisů. Následně žalobce rozebíral čtyři podmínky, které je třeba splnit dle § 11 odst. 1 písm. d) informačního zákona, a dovozoval, že nebyly v projednávané věci naplněny. Správní orgány neosvětlily, jak by mohla požadovaná informace ohrozit kybernetickou bezpečnost, jejich tvrzení jsou zčásti nedůvodná, zčásti nepravdivá. Žalobce závěrem poukázal na veřejný zájem na kontrole toho, zda na měření fakticky neprovádí a hospodářsky z něj netěží společnost CAMEA a zda tato společnost případně neoprávněně nezpracovává osobní údaje z kamerových záznamů.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 7. 2025 navrhl zamítnutí žaloby a pouze odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce podáním ze dne 12. 12. 2024 požádal v návaznosti na dřívější poskytnuté informace (pod zn. MUCT/84736/2024) Městskou policii Český Těšín o odpověď na tři otázky: 1) jaká je délka asymetrického klíče a veřejného klíče zmíněného v předchozí informaci, 2) na jakém úložišti dochází k archivaci snímků z rychloměru a po jakou dobu je archivuje a kde se nachází úložiště, 3) jaké další služby jí poskytují společnosti CAMEA, spol. s r. o. či CAMEA Technology, a. s.; dále požádal o poskytnutí smlouvy mezi společnostmi CAMEA Technology, a. s., a Městem Český Těšín, jejímž předmětem je pronájem rychloměru. Městská policie požadovanou smlouvu včetně dodatků dne 22. 11. 2024 poskytla na dotazy žalobce zčásti odpověděla, že délka archivace snímků z rychloměru činí 5 let a obě společnosti jí neposkytují žádné další služby. Rozhodnutím zn. MUCT/92088/2024 z téhož dne odmítla žádost o poskytnutí informace v části týkající se délky asymetrického a veřejného klíče a místa a specifikace úložiště, kde se archivují snímky z rychloměru. K dovolání žalobce žalovaný rozhodnutím č. j. MSK 166011/2024 prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu projednání pro nedostatečnost odůvodnění částečného odmítnutí žádosti. Tento subjekt dne 17. 1. 2025 poskytl informaci o délce asymetrického a veřejného klíče (která je 2048b) a rozhodnutím č. j. MUCT/2493/2025 z téhož dne opět odmítl žádost o informaci na jakém úložišti dochází k archivaci snímků z rychloměru a kde se toto úložiště nachází; žádost byla odmítnuta podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) informačního zákona. Povinný subjekt uvedl, že poskytnutí uvedené informace by došlo k usnadnění identifikace provozovaného

řešení a mohlo by vést k případnému útoku na toto řešení (např. formou nákupu specifických exploitů) a mohlo usnadnit případné odstavení nebo krádež úložiště. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním ze dne 3. 2. 2025, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

6. Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí musí přisvědčit žalobci, že úvaha správních orgánů o vztahu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) informačního zákona a § 10a zákona o kybernetické bezpečnosti je nesprávný.
7. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) informačního zákona stanoví, že povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku nebo připravenosti na krizové situace a jejich řešení. Ustanovení § 10a zákona o kybernetické bezpečnosti stanoví, že informace, jejichž zpřístupnění by mohlo ohrozit zajišťování kybernetické bezpečnosti nebo účinnost opatření vydaného podle tohoto zákona, nebo informace, které jsou vedené v evidenci incidentů, ze kterých by bylo možné identifikovat orgán nebo osobu, která kybernetický bezpečnostní incident ohlásila, se podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím neposkytují.
8. Správní orgány ve svých rozhodnutích vyslovily názor, že ustanovení § 10a představuje bezpečnostní opatření, na něž odkazuje § 11 odst. 1 písm. d) informačního zákona. Tak tomu ovšem není. Obě ustanovení představují dvě samostatné skutkové podstaty, opravňující povinný subjekt k neposkytnutí informace. Ustanovení § 10a zákona o kybernetické bezpečnosti je dle svého obsahu nepřímou novelizací informačního zákona. Rovněž důvodová zpráva k zákonu č. 205/2017 Sb., jímž bylo do zákona o kybernetické bezpečnosti vloženo ustanovení § 10a, to potvrzuje, kdy uvádí, že se jedná o výjimku z povinnosti poskytovat informace podle informačního zákona.
9. Obě ustanovení tak zakotvují samostatné, vedle sebe stojící důvody pro odmítnutí žádosti, přičemž každé z těchto ustanovení má jinak formulované podmínky pro toto odmítnutí. Za této situace je třeba, aby si správní orgány nejprve ujasnily, podle jakého ustanovení budou postupovat. Musí si ujasnit, jakou normu budou na daný případ aplikovat (případně, zda budou aplikovat obě normy vedle sebe). V případě, že dochází k částečnému překryvu dispozic obou norem, musejí si ujasnit, která úprava má dle zásady speciality či posteriority přednost. Když budou mít správní orgány ujasněno, podle jaké normy postupují, musí následně prokázat splnění podmínek pro odepření informace, které jimi použitá norma stanoví. Jednotlivé podmínky je třeba doložit konkrétními skutečnostmi projednávaného případu a mít na zřeteli, že „povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti a nikoliv důvody, jak jejímu vyhovění zabránit“ (srov. nález ÚS z 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20). Soud se nyní nebude zabývat důvody pro odepření informace, které jsou obsaženy v napadeném rozhodnutí, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, k jaké výjimce z informační povinnosti se tyto důvody vztahují. Kvůli tomu ani nelze přistoupit k zvážení vydání informačního příkazu.
10. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud žalovaného upozorňuje, že pro správní orgány může být při dalším postupu užitečné se seznámit s dokumentem „Doporučení k (ne)poskytování informací v oblasti kybernetické bezpečnosti a bezpečnosti systémů

nakládajících s utajovanými informacemi“, zveřejněném na internetových stránkách Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost.

11. Soud tedy v souladu s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a zároveň věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
12. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 4 620 Kč podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a seps žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 450 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Soud zavázal žalovaného k jejich zaplacení žalobci, a to k rukám jeho zástupkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. srpna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

25 A 18/2025-34

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Gottwaldem ve věci

žalobce: J. O.
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou
Židuliakovou,

sídlem Husovo náměstí 139/8, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MSK 21835/2025 ze dne 17. 2. 2025, ve věci žádosti o poskytnutí informací,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 25 A 18/2025-26 ze dne 20. 8. 2025 se ve výroku

II. **opravuje** tak, že částka 13 140 Kč se nahrazuje částkou 15 269 Kč.

Odůvodnění:

1. Krajský soud přiznal výrokem II. rozsudku č. j. 25 A 18/2025-26 ze dne 20. 8. 2025 žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 140 Kč. Zástupkyně žalobce soud přípisem ze dne 18. 9. 2025 soud upozornila, že ve výpočtu náhrady nákladů řízení nezohlednil skutečnost, že je plátkyní DPH, což v řízení doložila.
2. Podle ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
3. V souladu s citovaným ustanovením byla opravena zjevná nesprávnost ve výpočtu výše náhrady nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení. Náklady řízení byly navýšeny o částku 2 129 Kč, představující 21% DPH z odměny za zastupování a režijních paušálů zástupkyně žalobce.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. září 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu